

TOHLE NEZNÍ ALE VŮBEC DOBŘE, “ řekla Walda a poprvé trochu znejistěla.

Potom se rozlétly dveře dokořán a celý byt byl vystaven nenadálému útoku.

Ze své pozice pod konferenčním stolkem sledovala Fazolka tři cizince, kteří právě zaútočili na jejich byt. Všichni na sobě měli stejné oblečení a zdálo se, že jim při invazi pomáhal i údržbář Bob. Fazolka zavrčela. „Zrádce,“ pomyslela si.

„VETŘELCI! VETŘELCI!“ zavřískal Oskar a skákal ze svého bidýlka na dno klece a zase zpět tím nejhlučnějším možným způsobem. Klec se houpala tak prudce, až se zdálo, že za chvíli spadne na zem.

Walda vyskočila na horní část knihovny a rozzlobeně na cizince zasyčela. Vypadali totiž, jako by jevíli o paní Pamlskovou neobvykle velký zájem.

„Jen jeden špatnej pohyb a půjdu jim po očích,“ řekla Walda a vytáhla drápky. Neúmyslně shodila knihu z police a vrhla na ni pohled, kterým ji chtěla jakoby varovat, že na ni nemá zkoušet žádné další podrazy. (A taky že už je raději nezkusila.)

Nezdálo se však, že by cizinci byli Waldiným a Oskarovým hrůzostrašným vystupováním jakkoli zastrašeni. (Přestože si sice Fazolka nebyla zcela jistá, jestli její vrčení mohlo být považováno za hrůzostrašné, snažila se, co mohla.)

Ve skutečnosti totiž vetřelci všechna zvířátka naprosto ignorovali a pokračovali v prohlídce paní Pamlskové. Kdyby Fazolka neznala veškeré podrobnosti zákroku, řekla by, že se jednalo o stejnou prohlídku, o kterou se s Oskarem pokoušeli před chvílí. Zjevně ji ale předtím prováděli o něco méně efektivně než cizinci, protože ti měli na rozdíl od zvířátek lidské ruce s funkčními palci a zdálo se, že vědí, co dělají.

„Myslíte, že kontrolují její životní funkce?“ zeptala se Fazolka a zírала na údržbáře Boba. S ním si to vyřídí

později. Ještě nikdy nikomu neprošlo, aby zradil paní Pamlskovou. Tedy alespoň ne pod Fazolčiným dohledem.

„Jestli se pokusí něco provést s jejími životními funkcemi, půjdu jim po očích,“ prskla Walda.

„Snaží se ji snad probudit? Co tam dělají?“ vřestěl Oskar našťvaně. Walda neustále mávala ocasem a bránila mu tím ve výhledu, takže mu unikala velká část právě probíhající akce.

Situace byla velmi frustrující.

„Copak oni se ani nebudou pokoušet o hloubkovou prohlídku nosních dírek?“ ptala se Fazolka a pozorně muže sledovala. „Vždyť je to ta nejúčinnější budicí metoda!“

„Jestli se pokusí o prohlídku nosních dírek, půjdu jim po očích,“ sykla opět Walda, naklonila se dopředu a nebezpečně balancovala na špičkách tlapek. „Musíme paní Pamlskovou zachránit!“

„Jejich oči nech na pokoji, Waldo!“ zavřískal Oskar a skočil na postranní mřížku své klece. „Pro paní Pamlskovou už je pozdě! Zachraň se, kdo můžeš!“

Zdalo se, že má Oskar pravdu. Ti tři cizinci popadli paní Pamlskovou, a než stihl kdokoli zahájit protiútok, naložili ji na jakési zařízení s kolečky a vyvezli ji na chodbu.

(Oskar jim připomenul, že se jednalo o nosítka. Jak je možné, že si to nepamatovali? Vždyť je v televizi viděli snad tisíckrát.) Přestože se mužům Walda v poslední minutě přece jenom pokusila zaútočit na oči a vyděšená Fazolka za nimi upalovala na chodbu, bylo to k ničemu.

Údržbář Bob zatlačil nohou Fazolku zpět do obývacího pokoje. „Neboj se, pejsku. Tvoje maminka je v dobrých rukou,“ špitl a zavřel za sebou dveře.

„Počkat, cože?“ vyštěkla Fazolka zamračeně.

„Neposlouchej ho. Snaží se nás oklamat,“ zasyčela Walda.

Podívala se nahoru na Oskara: „Tak, a co teď?“ Sedla si před dveře a nervózně mávala ocasem.

„Jsmo odsouzeni k záhubě,“ zalkal Oskar, který seděl na dně své klece. Byl natolik deprimovaný, že se ani neujistil, zda sedí na čistém místě. (Mimochodem neseděl.)

„Počkat, COŽE?“ zalapala Fazolka po dechu. „Paní Pamlsková je moje MAMINKA?“ Lehce se zapotácela v nohou. Bylo toho na ni příliš. Jasně. Vždycky věděla, že má s paní Pamlskovou speciální pouto, ale myslela si, že jde spíše o vztah založený na jídle.

„Můj ty Bože,“ zamumlala Walda pod fousky. „Jen to ne! Oskare?“

Oskar si povzdechl: „Ne Fazolko, paní Pamlsková není tvoje maminka. Vždyť už jsme to probírali. Byla jsi adoptována stejně jako my ostatní,“ připomenul jí Oskar, který stále setrval na samém dně své klece.

„Máme k tomu dokumenty,“ vložila se do rozhovoru Walda, „viděla jsem je.“

„Ach, no jistě. Dokumenty,“ přikývla s úlevou Fazolka. Na ten rozhovor si sice pamatovala, ale stále nedokázala pochopit, proč jí lidé jako Bob neustále lžou o jejím vztahu s paní Pamlskovou. Bylo to dost matoucí.

Walda protočila oči a obrátila se zpět ke dveřím. Všechna tři zvířátka je s napětím sledovala. Neotevřely se.

„Takže co teď?“ zeptala se Fazolka. Z toho dlouhého sezení už začínala mít ztuhlý zadek.

„Co myslíš tím teď?“ chtěl vědět Oskar. Ze své pozice na podlaze viděla Fazolka pouze jeho hlavu. Bylo pro ni poněkud znepokojující, že se ještě nevrátil na své bidýlko.

„Chci říct, co uděláme v tuto chvíli? Jak dlouho bude trvat, než se paní Pamlsková vrátí? Chybí mi.“

„Neuděláme nic. Není, co bychom mohli udělat. Paní Pamlsková už se nevrátí. Nikdy. Jsme odsouzeni k záhubě.“ Oskarův hlas byl zcela bez emocí.

Fenka ho takhle doposud nezažila. Jeho hlas zněl vždy zčásti jako pískot, zčásti jako vřestění. Kdyby ho neznala, měla by pocit, že mluví skoro zdeptaně.

„Cože? Ale já chci, aby se paní Pamlsková vrátila,“ zakňučela Fazolka.

„Já taky,“ zašeptala Walda pod fousky.

„To je jedno. Je prostě pryč.“ Oskar ani nevzhlédnul.

„Ale Bob říkal, že se ničeho nemusíme bát!“

„Bob je lhář,“ namítla Walda.

„Bob taky povídal, že je paní Pamlsková tvoje máma,“ připomněl Oskar.

Fazolka sebou škulba: „Jo, to si pamatuju.“ Nervózně si olízla tlamu. „Ale kdo nás nakrmí? Neumím používat otvírák na konzervy. A kdo mě vyvenčí? Mám snad používat Waldin záchod?“ Fenka se snažila ukočírovat paniku ve svém hlase, ale šlo to jen těžko. Začínala vyšilovat.

„Můj záchod používat nebudeš!“ vrhla na ni ošklivý pohled Walda.

„NIKDO!“ zavřeštěl nakonec Oskar a vyskočil zpět na své bidýlko. „Nikdo tě nebude venčit. Copak to nechápeš? Paní Pamlsková je pryč! Viděl jsem to v televizi.“

Když někoho odnesou na nosítkách, už se nevrátí. A co se týče jídla, i kdybychom byli schopni otevřít konzervy, stejně budeme brzy ztraceni, protože si nemůžeme koupit nové. Podle mých zdrojů stojí psí konzerva jeden a půl dolaru, a tolik peněz já nemám. Ty snad ano?“

Fazolka zavrtěla hlavou. Znělo to jako spoustu peněz.

„Pole tvých zdrojů? Podle jakých zdrojů?“ zeptala se Walda skepticky.

„Z televizní soutěže!“ zavřeštěl Oskar. „Mé televizní zdroje se nikdy nemýlí. Potraviny jsou prostě drahé!“

Fazolka souhlasně přikývla. Nebyla sice fanouškem soutěžních pořadů jako Oskar, takže neměla přehled o všech dostupných faktech, ale rozhodně nevlastnila jeden a půl dolaru.

„Tak moment. Chcete říct, že už je paní Pamlsková pryč navždy? Že už mě nikdy nevyvenčí?“

„Ano. Je pryč. Navždy.“ Oskar zastrčil hlavu pod křídlo a ukončil tak rozhovor.

Fazolka se podívala na Waldu, která jen pokrčila rameny a vrátila se zpět k pozorování dveří.

Fenka si položila hlavu na tlapky a sledovala je také. Jen pro případ, že by se paní Pamlsková vrátila.

Jejich oči pozorovaly dveře ještě ve chvíli, když už světlo sláblo a pokoj se pomalu začínal halit do tmy.